

La desCOBERTA. Entrevista a Anna Fernández

Autor: Laura Aranalde. Comunicació en salut. UDACEBA

“Cada persona de l’equip s’ha encarregat de les tasques que millor podia fer. Això de cara al futur i en les relacions és important: aprendre a liderar un equip potenciant el millor de cada persona”

L’Anna Fernández Ortiz és resident de 4rt any de Medicina i Comunitària a l’EAP Dreta de l’Eixample-CAP Roger de Flor. Té una clara vocació de servei a les persones. Persona inquieta, entregada i motivada no té molt de temps lliure... per ella la vida és un camí que has d’obrir cada dia.

L’Anna va ser vocal del Comitè Organitzador del 38è Congrés de la semFYC, celebrat a Barcelona del 10 al 12 de maig, coordinant l’itinerari MIR i Joves Metges. Durant el Congrés va moderar una sessió de pòsters i tres taules “Millorant el programa de l’especialitat”, “Què va ser de la Medicina de Família?” i “Concurs de casos clínics per a residents”.

Tota una experiència que més enllà del coneixement científic, assegura que li servirà en el futur per poder gestionar i liderar equips de treball.

Com a professional sanitària, que és imprescindible en la relació metge-pacient?

El respecte. Com a tot arreu. Encara que sigui el teu pacient és una persona amb les seves preocupacions, les seves vivències, els seus dubtes i les seves alegries, i estàs aquí per ajudar-lo. No ets ni més ni menys. En el fons ets un company de viatge, no és una relació mercantil en la que ells poden demanar i tu has d’obeir.

Com valoren els teus anys de residència?

Penso que estic en la millor Unitat Docent per formar-me, perquè compleixen el programa del Ministeri respectant el percentatge de les hores de guàrdia, afavoreixen que puguis anar a cursos i a congressos. He après molt com a metgessa. Poder fer guàrdies des del primer moment al CAP és un aprenentatge continu des del minut 0.

Què necessita el nostre sistema sanitari?

El sistema necessita invertir en l’AP. No pot ser que es digui que som la base del sistema i això no es vegi reflectit en dotació de pressupost, formació de professionals, oferta de places MIR...

Actualment ets membre de la vocalia de la CAMFiC i també vocal de resident de la semFYC. Com et vas vincular a les societats científiques?

A l’estiu del meu primer any de residència vaig entrar a la CAMFiC perquè vaig pensar que formar part de la societat d’una manera activa podia ser enriquidor per mi, i poc a poc hi vaig anar fent més coses. A la semFYC, em van dir que buscaven R2 per ser vocals de la societat, i juntament amb la Isa, de Madrid, ens hi vam llançar!

Com s’organitza un esdeveniment de la magnitud del Congrés de la semFYC?

Les reunions amb el Comitè eren mensuals, excepte el darrer mes que eren molt freqüents. Hores dedicades? Ni les vull saber, perquè en el fons ho faig perquè m’agrada! Tots els que estavem a l’equip hi destinàvem “hores extres”, estavem allà perquè ens ho passem bé i ens agrada implicar-nos.

Hi va haver períodes de més estrès sobretot abans de tancar els ponents de les taules. També quan ens van tocar avaluar les comunicacions. En 3 setmanes havíem de llegir, juntament amb una altra persona de l'equip, més de 100 comunicacions. D'aquesta manera, cadascuna s'avalua amb quatre ulls.

Reptes i vivències del comitè organitzador de @BCNsemfyc. Com s'afronta una responsabilitat d'aquest tipus?

Confien en mi per fer un itinerari... era el primer cop que ho feia i realment semblava que tothom tenia experiència, tothom ho havia fet abans. Jo en canvi era la novata. Però és molt enriquidor quan veus que les coses surten bé. Ha estat tota una vivència, la gent del comitè és maquíssima, he après molt d'ells. És un equip amb qui pots treballar, sempre estan a punt per donar-te un cop de mà, per orientar-te i el resultat satisfà. Era responsabilitat, però mai més de la que volia o podia assumir... i si algun cop em vaig queixar, és per vici!

Què has après?

Coneixement científic i també gestió d'equips Per una banda, avaluar comunicacions fa que coneguis patologies que potser tenies oblidades, les veus amb un altre enfoc o un maneig que tu no faries. A banda també, el fet de potenciar el treball en equip: actuàvem com a grup, fent pinya i vam poder confiar els uns amb els altres.

Quina empremta t'ha deixat aquesta experiència?

Haver treballat en el Comitè del Congrés m'ajuda a veure l'equip de Roger de Flor d'una altra manera. Perquè la Yolanda Ortega i l'Albert Casasa, com a presidents de @BCNsemfyc, buscaven treure el millor de cadascú. I he vist que això és fonamental. Realment, cada persona de l'equip ha acabat fent allò que millor sap fer.

@BCNsemfyc. Una mirada des de l'organització

“Em quedo amb la força de l'equip. Sense la base, sense la pinya, no hi ha congrés.”

Què ha representat per tu el Congrés?

Al marge de la ciència, és molt bonic obrir les portes de casa i trobar persones de la resta d'Espanya, poder retrobar-nos de tant en tant.

El que més t'ha entusiasmava.

La clausura! Va ser molt emotiu. Van fer un record al Dr. Josep Lluís Pinyol, una persona de ciència i experiència que sempre ens feia costat. I arribar al final del congrés, veure que havia estat possible, que la gent estava contenta... Va ser un cúmul d'emocions!! I com sempre, vam sortir amb noves idees per fer més coses en un futur.

Algun consell per a futures edicions?

Tenir clar el que vols oferir i lluitar per fer-ho possible. I intentar tenir els millors ponents!

L'essència del congrés.

El lema! Confiamos en nuestra fuerza. Sí, perquè és el que necessitem que ens recordin als professionals de tant en tant. Malgrat la precarietat, les llistes d'espera, la demora, la pressió assistencial, amb cada vegada més patologies

d'urgència... els congressos i els companys serveixen per carregar piles!

Com aconseguim fer pinya?

Comptant amb bons professionals, capaços d'implicar-se, i potenciant el que cadascú aporta. També la confiança de saber que els altres faran el que toca i que no has de supervisar-los ni qüestionar-los.

En una colla castellera, a quina part del castell trobaríem a l'Anna?

A la base, fent pinya, Evidentment! Encara que faci moltes coses m'agrada ser molt anònima i que no es noti que hi sóc. M'agrada que se'm reconegui l'esforç però no estant a dalt i que se'm vegi.

Citació

Autora: Aranalde Vila-Masana, Laura

Títol article: La desCOBERTA. Entrevista a Anna Fernández

Revista: APSalut. Volum 6. Número 3. Article 115

Data: 27 de juny de 2018

UNITAT DOCENT D'ACEBA / Sardenya, 466 - 08025 Barcelona / Tel. 93 567 43 80 / udaceba@udaceba.cat